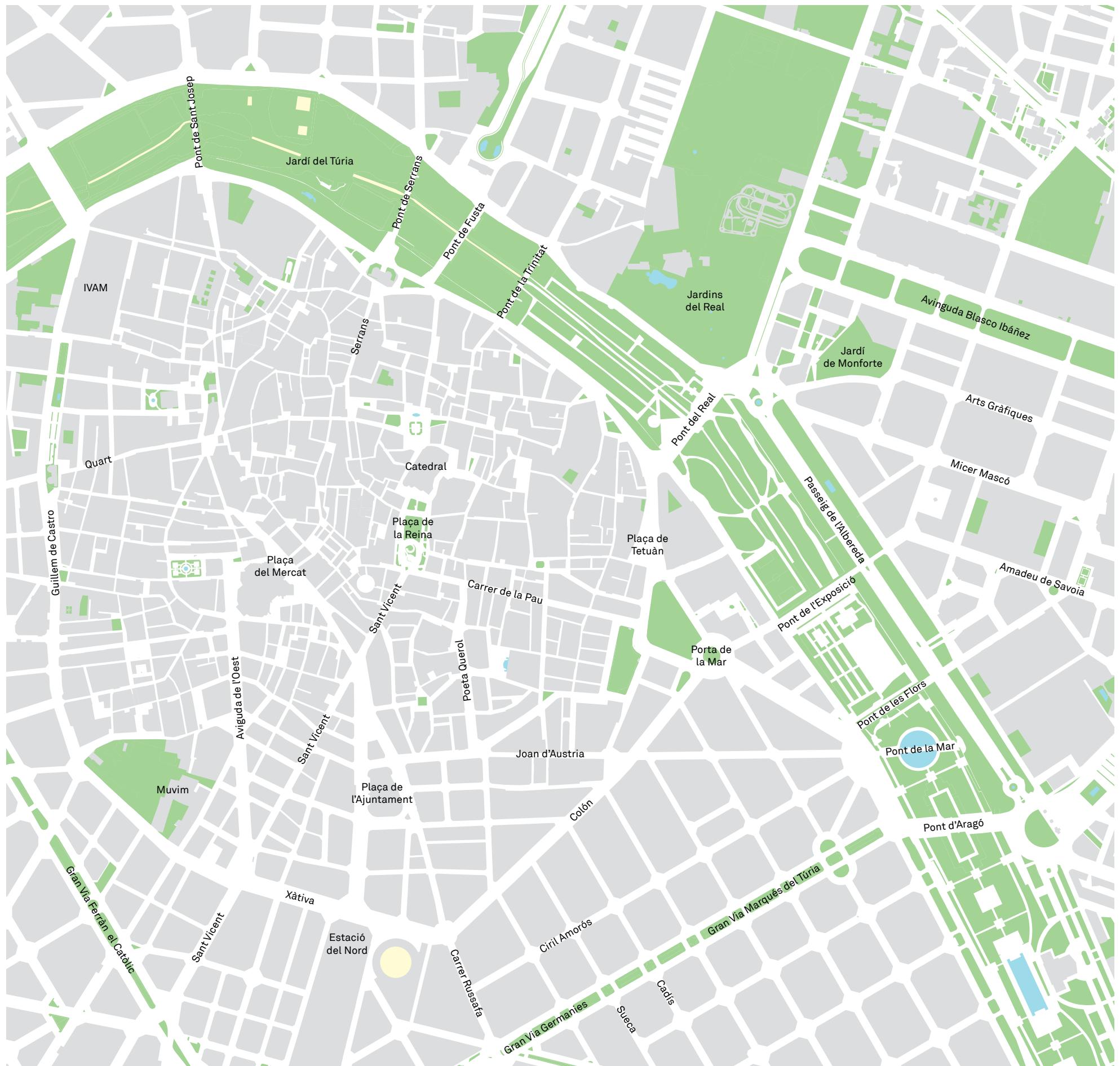
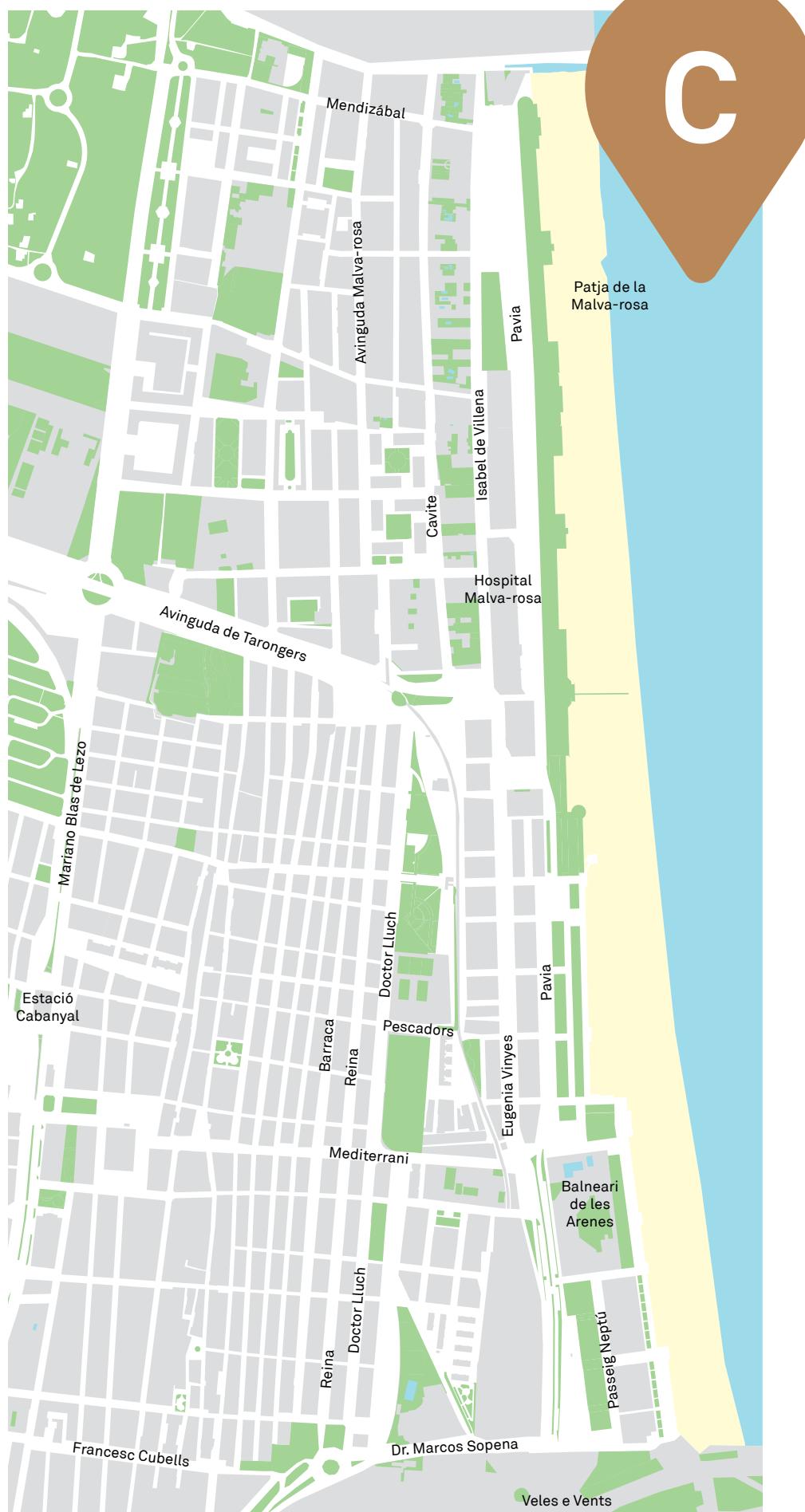
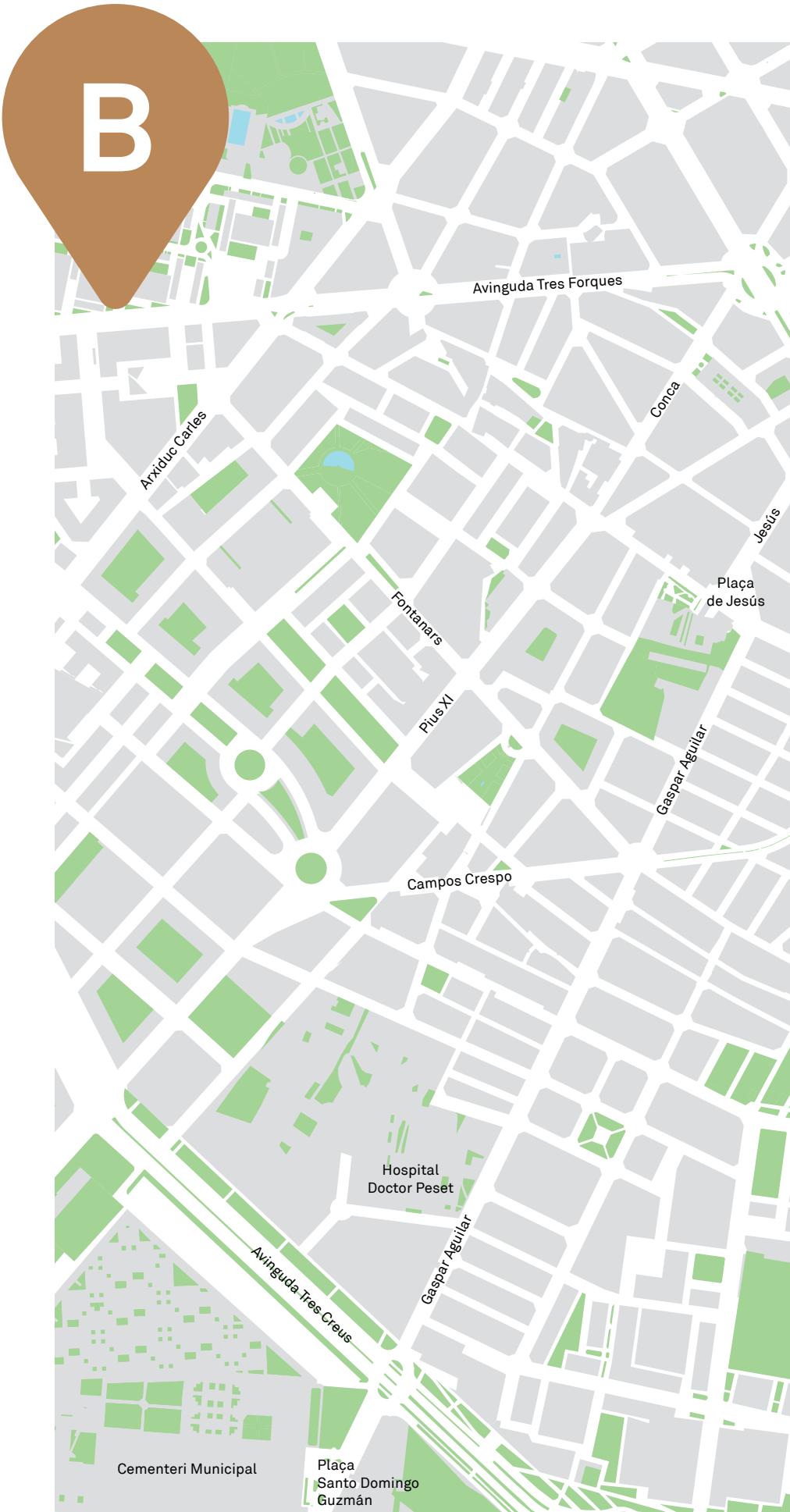

Itinerari Blasco Ibáñez

Protegim el nostre patrimoni històric

Itinerari Blasco Ibáñez

Allà per 1903, es destacava en una ressenya literària: «És admirable l'intens afecte mutu i la compenetració de sentiments, idees, voluntats, que existeix entre Blasco Ibáñez i València». Més de cent anys després, pot dir-se que aqueixa vinculació va deixar una petjada inesborrable en la memòria col·lectiva que estem obligats a mantindre viva.

En complir-se el centenari de la setmana d'homenatges que València li va tributar a l'universal novel·lista al maig de 1921, des de la Regidoria de Patrimoni i Recursos Culturals es proposa un retrobament amb els espais blasquistes recognoscibles a la ciutat, a través de l'Itinerari Blasco Ibáñez.

Per a això, aquests escenaris han sigut agrupats i es presenten en tres blocs temàtics:

- **Discursos**, amb aquells llocs visitats per l'escriptor i en els quals va oferir entusiastes discursos, durant la seua visita de 1921.
- **Literatura**, amb la València de entresegles retratada en les seues novel·les i contes.
- **Homenatge**, amb espais d'interés artístic o patrimonial íntimamente vinculats al novel·lista.

Allá por 1903, se destacaba en una reseña literaria: «Es admirable el intenso afecto mutuo y la compenetración de sentimientos, ideas, voluntades, que existe entre Blasco Ibáñez y Valencia». Más de cien años después, puede decirse que esa vinculación dejó una huella imborrable en la memoria colectiva que estamos obligados a mantener viva.

Al cumplirse el centenario de la semana de homenajes que València le tributó al universal novelista en mayo de 1921, desde la *Regidoria de Patrimonio i Recursos Culturals* se propone un reencuentro con los espacios blasquistas reconocibles en la ciudad, a través del Itinerario Blasco Ibáñez.

Para ello, dichos escenarios han sido agrupados y se presentan en tres bloques temáticos:

- **Discursos**, con aquellos lugares visitados por el escritor y en los que ofreció entusiastas discursos, durante su visita de 1921.
- **Literatura**, con la Valencia de entresiglos retratada en sus novelas y cuentos.
- **Homenaje**, con espacios de interés artístico o patrimonial íntimamente vinculados al novelista.

Back in 1903, it was highlighted in a literary review: "It is admirable the intense mutual affection and the rapport of feelings, ideas, wills, that exists between Blasco Ibáñez and Valencia". More than a hundred years later, it can be said that this link left an indelible mark on the collective memory that we are obliged to keep alive.

On the centenary of the week of tributes that València paid to the universal novelist in May 1921, from the *Regidoria de Patrimonio i Recursos Culturals* proposes a reunion with the *blasquista* spaces recognizable in the city, through the Blasco Ibáñez Itinerary.

For this purpose, these scenarios have been grouped and are presented in three thematic blocks:

- **Speeches**, with those places visited by the writer and in which he offered enthusiastic speeches, during his visit in 1921.
- **Literature**, with the Valencia of between the centuries portrayed in his novels and short stories.
- **Tribute**, with spaces of artistic or patrimonial interest intimately linked to the novelist.

Casa natal de Vicente Blasco Ibáñez

Estava situada al carrer Saboneria Nova, en l'entresol de la botiga de colonials, propietat de Gaspar Blasco, que se situava en una de les artèries comercials més populars de la ciutat, al final del segle XIX. Este carrer va passar a dir-se *Flor de maig*, a partir de 1928; però, a conseqüència de l'eixample de l'interior urbà de la ciutat, va desaparéixer amb la demolició de diversos blocs de finques.

Casa natal de Vicente Blasco Ibáñez

Estaba situada en la calle Jabonería Nueva, en la entreplanta de la tienda de coloniales, propiedad de don Gaspar Blasco, que se ubicaba en una de las arterias comerciales más populares de la ciudad, a finales del siglo XIX. Esta calle pasó a llamarse *Flor de mayo*, a partir de 1928; pero, como consecuencia del ensanche del interior urbano de la ciudad, desapareció con la demolición de varios bloques de fincas.

Birth house of Vicente Blasco Ibáñez

It was located on Jabonería Nueva Street, the mezzanine floor of the colonial store, owned by Don Gaspar Blasco, which was located on one of the most popular commercial arteries of the city, at the end of the 19th century. This street was renamed *Flor de mayo*, as of 1928; but, as a consequence of the expansion of the urban interior of the city, it disappeared with the demolition of several buildings.

Arròs i tartana · 1894

Torres de Quart

P. Bonfill, F. Balomar i P. Compte · Mediats segle XV

Davant d'ell les dues torres de la porta de Quart alçaven les pesades moles cilíndriques amb la crosta rogenca crivellada pels profunds forats de les granades franceses i les de les insurreccions republicanes.

Contemplava fixament les lluernes estretes i enreixades dels calabossos on estaven els presoners militars. Pensava amb enveja que allí dins, entre les mazmorras llòbregues i humides, es devia estar molt bé.

Va estar molt de temps mirant fixament aquells colossos d'argamassa.

Arroz y tartana · 1894

Torres de Quart

P. Bonfill, F. Balomar y P. Compte · Mediados siglo XV

Ante él alzaban sus pesadas moles cilíndricas las dos torres de la puerta de Cuarte, con la rojiza costra acribillada por los profundos agujeros de las granadas francesas y las de las insurrecciones republicanas.

Contemplaba fijamente los tragaluces angostos y enrejados de los calabozos donde estaban los presos militares. Pensaba con envidia que allí dentro, en las mazmorras lóbregas y húmedas, se estaría muy bien.

Permaneció mucho tiempo mirando fijamente aquellos colosos de argamasa.

The Three Roses · 1894

Quart Towers

P. Bonfill, F. Balomar & P. Compte · Mid 15th century

Before him stood his heavy cylindrical moles the two towers of the Gate of Cuarte, with the reddish crust riddled with the deep holes of the French grenades and those of the Republican insurrections.

He stared at the narrow, barred skylights of the dungeons where the military prisoners were held. I thought with envy that in the dark, damp dungeons, it would be all right.

He stared at those mortar giants for a long time.

Arròs i tartana · 1894

Església del Sant Joan del Mercat

Segle XIII

Distingia al davant l'església de Sants Joan del Mercat, amb la seua terrassa de baranes rovellades, que acollia baix, quasi en els fonaments, les llòbregues i humides covetes on els llauners estableixen les seues botigues des de temps antics. Dalt, la façana de pedra llisa, groguenca, corcada i amb un retaule d'escultura desgastada, dues portades vulgars, una filera de finestres sota la volada, sants granítics al nivell dels sostres i, a la fi, el campanar triangular amb els seus tres balcons, el seu rellotge descolorit i desbaratat, rematat tot per la fina piràmide, a l'extrem de la qual, a manera de penell i col·locat sobre una esfera, gira pesadament el pardal fabulós, el popular pardalot amb la seuua cua com un ventall.

Arroz y tartana · 1894

Iglesia de los Santos Juanes

Siglo XIII

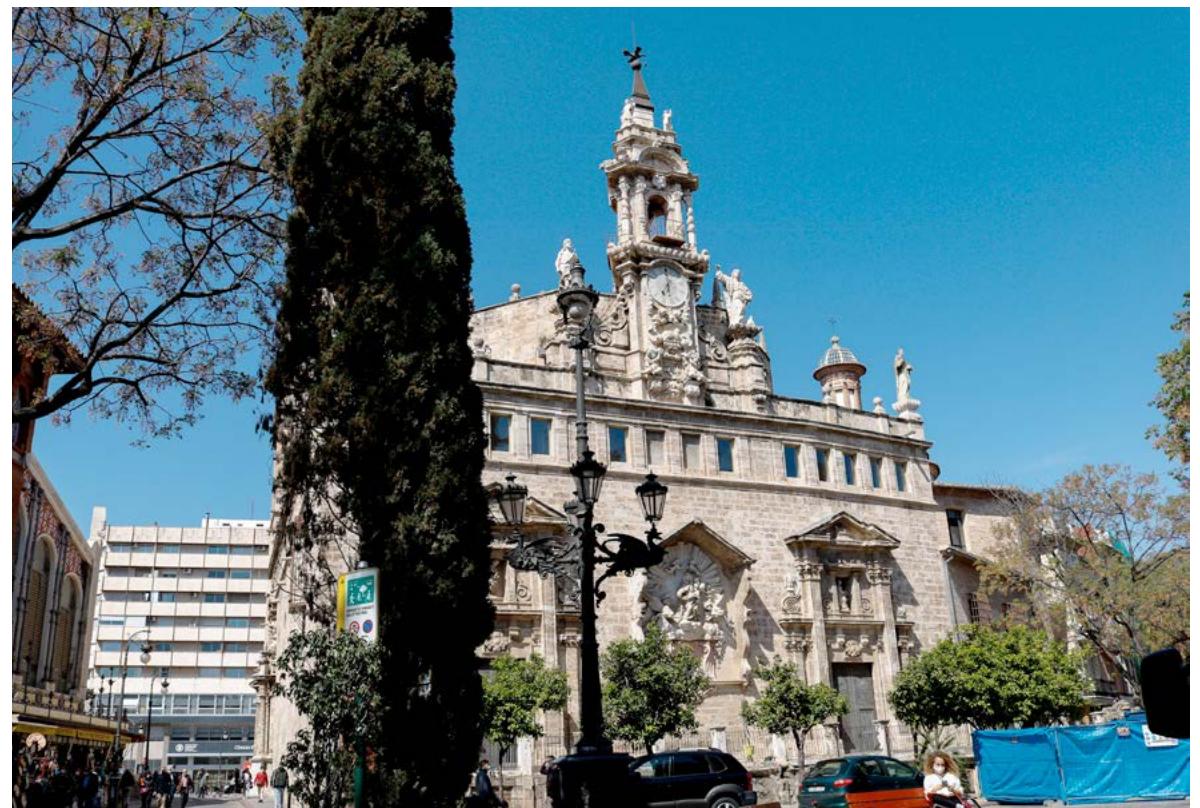
Veía al frente la iglesia de los Santos Juanes, con su terraza de oxidadas barandillas, teniendo abajo, casi en los cimientos, las lóbregas y húmedas covachuelas donde los hojalateros establecen sus tiendas desde fecha remota. Arriba, la fachada de piedra lisa, amarillenta, carcomida, con un retablo de gastada escultura, dos portadas vulgares, una fila de ventanas bajo el alero, santos berroqueños al nivel de los tejados, y como final, el campanil triangular con sus tres balconcillos, su reloj descolorido y descompuesto, rematado todo por la fina pirámide, a cuyo extremo, a guisa de veleta y posado sobre una esfera, gira pesadamente el pájaro fabuloso, el popular «pardalot» con su cola de abanico.

The Three Roses · 1894

Santos Juanes church

13th century

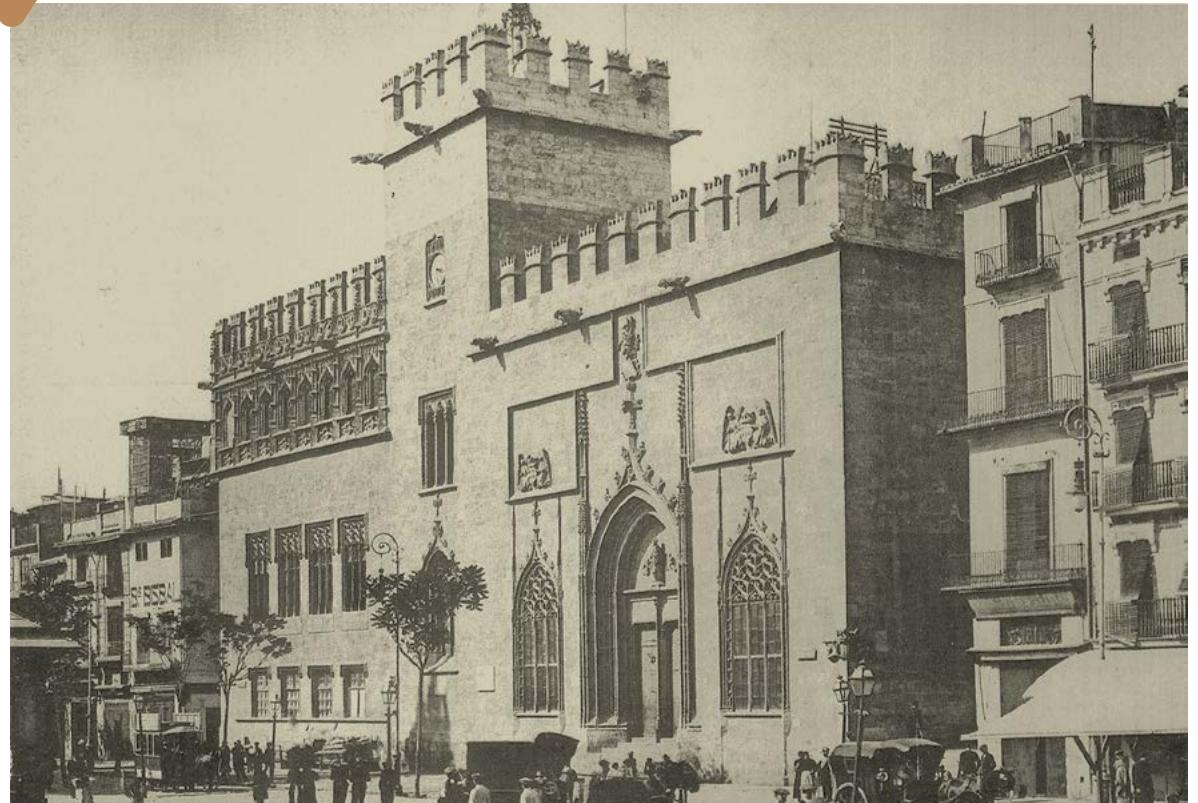
She saw in front of her the Church of the Santos Juanes with its terrace and rusty balustrades, and below, almost at its foundations, the damp, gloomy vaults where tinsmiths have long had their shops. The façade was of smooth, yellowish stone with weather worn carvings; at the level of the roof were granite Saints; and above a triangular bell tower with three balconies, a broken, discolored clock was surmounted by a fine pyramid, on top on which a fabulous bird, called the «Pardelot» by the common people, perched on a ball, and lazily turned its fan-shaped tail as a weathercock.

Llotja de la Seda

Pere Comte · Finals segle XV

Blasco Ibáñez va identificar este monumento, encarnació de l'arquitectura civil gòtica, com «Partenó del poble valencià». Durant la Setmana d'Homenatges, el novel·lista va rebre allí dos notables distincions: a la sala del Consolat de la Mar, fou nomenat director honoris causa del Centre de Cultura Valenciana, mentre que, en el Saló Columnari, l'Ajuntament li va concedir les insígnies de la ciutat.

Lonja de la Seda

Pere Comte · Finales siglo XV

Blasco Ibáñez identificó este monumento, encarnación de la arquitectura civil gótica, como «Partenón del pueblo valenciano». Durante la Semana de homenajes, el novelista recibió allí dos notables distinciones: en la Sala del Consulado del Mar, fue nombrado director Honoris Causa del Centro de Cultura Valenciana, mientras que, en el Salón Columnario, el Ayuntamiento le concedió las insignias de la ciudad.

Silk Market

Pere Comte · Late 15th century

Blasco Ibáñez identified this monument, incarnation of Gothic civil architecture, as «Parthenon of the Valencian people». During the Week of Tributes, the novelist received two notable distinctions: in the Sala del Consulado del Mar, he was appointed director Honoris Causa of the Valencian Culture Center, while in the Columnario Hall, the City Council awarded him the insignia of the city.

Arròs i tartana · 1894

Plaça Redona

Salvador Escrig · 1837-1846

Espentats rudement pel corrent humà, travessaren una profunda portalada semblant a un túnel, i es trovaren al Clot, a la plaça Redona, que pareixia un circ amb la seu doble filera de balcons.

Sobre la remor de la gentada, que tancada i oprimida en un espai tan estret tenia brams de mar tempestuós, es destacava l'agut crit de la gallina aterrada, el parrup del colom, el trompeteig insolent del gall, pinxo de muntera roja, agressiu i jactanciós, i el monòton i discordant gemec de l'ànnec trist.

Arroz y tartana · 1894

Plaza Redonda

Salvador Escrig · 1837-1846

Empujados rudamente por la corriente humana, atravesaron una profunda portada semejante a un túnel, viéndose en el Clot, en la plaza Redonda, que parecía un circo con su doble fila de balcones.

Sobre el rumor del gentío, que encerrado y oprimido en tan estrecho espacio tenía bramidos de amor tempestuoso, destacábase el agudo chillido de la aterrada gallina, el arrullo del palomo, el trompeteo insolente del gallo, matón de roja montera, agresivo y jactancioso, y el monótono y discordante quejido del triste pato.

The Three Roses · 1894

Plaza Redonda

Salvador Escrig · 1837-1846

Rudely jostled by the human current, crossed a deep portal like a tunnel, to the Clot, in the circular Plaza Redonda, which resembled a bull ring with its double row of balconies.

Above the noise of the crowd which, constricted in the narrow space, was like the roaring of an angry sea , could be heard the sharp squawking of the frightened chickens , the cooing of the doves, the insolent crowing of the cocks-red-caped aggressive bullies and the monotonous discordant plaint of the lowly duck.

Monument

Vicente Blasco Ibáñez

Nassio Bayarri · 1998

Cap en bronze, sobre pedestal i base en granit rogenc i negre, respectivament. L'escultura és fidel reflex de la preferència de l'artista per les formes geomètriques, resultat de la seua visió mística del món o teoria batejada amb el terme «cosmoisme». Finançada per l'Ajuntament de València, l'obra es va executar a instàncies de l'Associació de Comercents del Centre Històric de València.

Monumento

Vicente Blasco Ibáñez

Nassio Bayarri · 1998

Cabeza en bronce, sobre pedestal y base en granito rojizo y negro, respectivamente. La escultura es fiel reflejo de la preferencia del artista por las formas geométricas, resultado de su visión mística del mundo o teoría bautizada con el término «cosmoísmo». Financiada por el Ajuntament de València, la obra se ejecutó a instancias de la Asociación de Comerciantes del Centro Histórico de Valencia.

Monument

Vicente Blasco Ibáñez

Nassio Bayarri · 1998

Head in bronze on pedestal and base in reddish and black granite, respectively. The sculpture is a faithful reflection of the artist's preference for geometric shapes, the result of his mystical vision of the world or theory baptized with the term "cosmoism". Financed by the Valencia City Council, the work was carried out at the request of the Association of Merchants of the Historic Center of Valencia.

Plaça de Caixers

Malgrat les seues dimensions, esta plaça va ser un dels centres neuràlgics de la vida comercial de la ciutat. Com a conseqüència de les reformes urbanístiques per a ampliar la plaça Castelar (Ajuntament), se'n va plantejar la demolició a la segona mitat de la dècada de 1920. Poc abans, en ser rebatejada com a plaça de Blasco Ibáñez, el novel·lista va destacar que allí es va situar la seu de *La Bandera Federal*.

Plaza de Cajeros

A pesar de sus dimensiones, esta plaza fue uno de los centros neurálgicos de la vida comercial de la ciudad. Como consecuencia de las reformas urbanísticas para ampliar la plaza Castelar (Ajuntamiento), se planteó su demolición en la segunda mitad de la década de 1920. Poco antes, al ser rebautizada como plaza de Blasco Ibáñez, el novelista destacó que allí estuvo ubicada la sede de *La Bandera Federal*.

“Cajeros” Square

Despite its size, this square was one of the nerve centers of the commercial life of the city. As a result of the urban reforms to expand the *plaza Castelar* (Town Hall), its demolition was proposed in the second half of the 1920s. Shortly before, when it was renamed *plaza de Blasco Ibáñez*, the novelist stressed that it was located there at the headquarters of *La Bandera Federal*.

Entre tarongers · 1900

Café d'Espanya

Antonio Cortina i Carmelo Lacal · 1887

El vell l'encaminava al Café d'Espanya, el seu refugi favorit. Tenia la taula al peu dels quatre rellotges que sostenia l'àngel de la Fama al centre del gran saló quadrat, amb enormes espills de fantàstiques perspectives i daurats enfosquits pel fum i la llum crepuscular que descendeix per l'alta llanterna com una inmensa cripta.

Entre naranjos · 1900

Café de España

Antonio Cortina y Carmelo Lacal · 1887

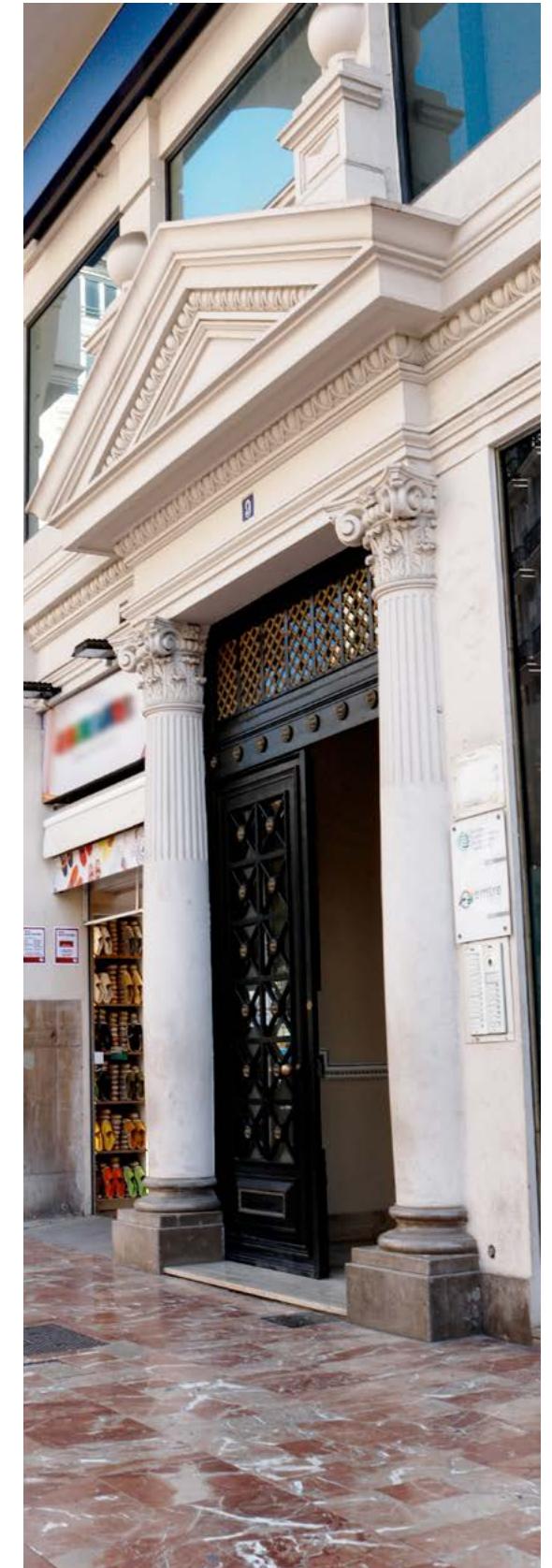
El viejo le encaminaba al Café de España, su refugio favorito. Tenía la mesa al pie de los cuatro relojes que sustenta el ángel de la Fama en el centro del gran salón cuadrado, con sus enormes espejos de fantásticas perspectivas y sus dorados oscurecidos por el humo y la luz crepuscular que descien-de por la alta linterna como una inmensa cripta.

The Torrent · 1900

Café de España

Antonio Cortina & Carmelo Lacal · 1887

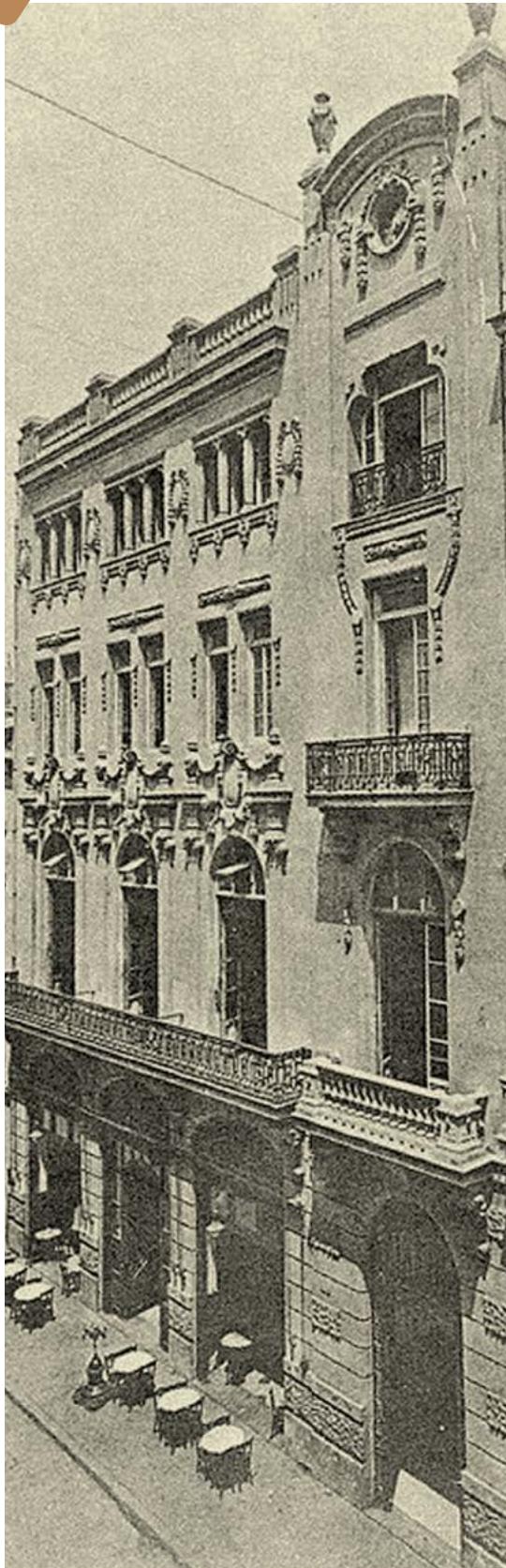
The old man headed him to the Café de España, his favorite resort. He selected the table in the center of the big square salon under the four clocks supported by the angel of Fame. The walls were covered with great mirrors that opened up fantastic perspectives in the dingy room where the gilded ornaments were blackened by the smoke and a crepuscular light filtered in through the lofty sky-light as into a sombre crypt.

Casa de la Democràcia

Francisco Mora Berenguer · 1911

Singularitzat per la seua ornementació neobarroca, este edifici es va construir en un dels solars del fabricant de mobles Luis Suay, després de la demolició del barri de pescadors. Acollia un restaurant, alhora que els republicans desenvolupaven les seues activitats polítiques. Blasco Ibáñez va reafirmar allí les seues credencials ideològiques, al final de la setmana d'homenatges de 1921.

Casa de la Democracia

Francisco Mora Berenguer · 1911

Singularizado por su ornamentación neobarroca, este edificio se construyó en uno de los solares del fabricante de muebles Luis Suay, tras la demolición del barrio de Pescadores. Acogía un restaurante, a la vez que los republicanos desarrollaban sus actividades políticas. Blasco Ibáñez reafirmó allí sus credenciales ideológicas, al término de la semana de homenajes de 1921.

House of Democracy

Francisco Mora Berenguer · 1911

Singularized by its neo-baroque ornamentation, this building was built on one of the lots of furniture manufacturer Luis Suay, after the demolition of the Pescadores neighborhood. It housed a restaurant, while the Republicans developed their political activities. It was there Blasco Ibáñez reaffirmed his ideological credentials, at the end of the tribute week of 1921.

La barraca · 1898

Barri de Pescadors

Edat mitjana / 1907

Pepeta es va trobar a prop del barri de Pescadors. Com que allà també tenia parroquians, la pobra llauradora es va introduir valerosament en els carrerons bruts que semblaven morts a aquella hora. En entrar-hi sempre sentia un cert desassossec.

De les cases tancades i silencioses eixia un baf de cràpula barata, sorollosa i sense disfressa: una pudor de carn empastifada i podrida, de vi i de suor. Per les clivelles de les portes pareixia fugir la respiració intermitent i brutal de la son aplanada després d'una nit de carícies salvatges i de caprichos amorosos de borratxo.

La barraca · 1898

Barrio de Pescadores

Edad media / 1907

Pepeta se vio cerca del barrio de Pescadores. Como también encontraba en él despacho, la pobre huertana se metió valerosamente en los sucios callejones, que parecían muertos a aquella hora. Siempre al entrar sentía cierto desasosiego.

De las cerradas y silenciosas casas salía el hálito de la crápula barata, ruidosa y sin disfraz: un olor de carne adobada y putrefacta, de vino y de sudor. Por las rendijas de las puertas parecía escapar la respiración entrecortada y brutal del sueño aplastante después de una noche de caricias de fiera y caprichos amorosos de borracho.

The Cabin · 1898

Fishermen's quarter

Middle Ages / 1907

Pepeta was now near the Fishermen's quarter. Here she had business also, and the poor farmer's wife bravely penetrated the dirty alleys which, at this hour, seemed to be dead. She always felt at first a certain uneasiness,

From the closed and silent houses came forth the breath of the cheap, noisy, shameless rabble mingled with an odour of heated, rotting flesh; and through the cracks of the doors, there seemed to escape the gasping and brutal breathing of heavy sleep, after a night of wild-beast caresses and amorous, drunken desires.

Seu del diari «El Pueblo»

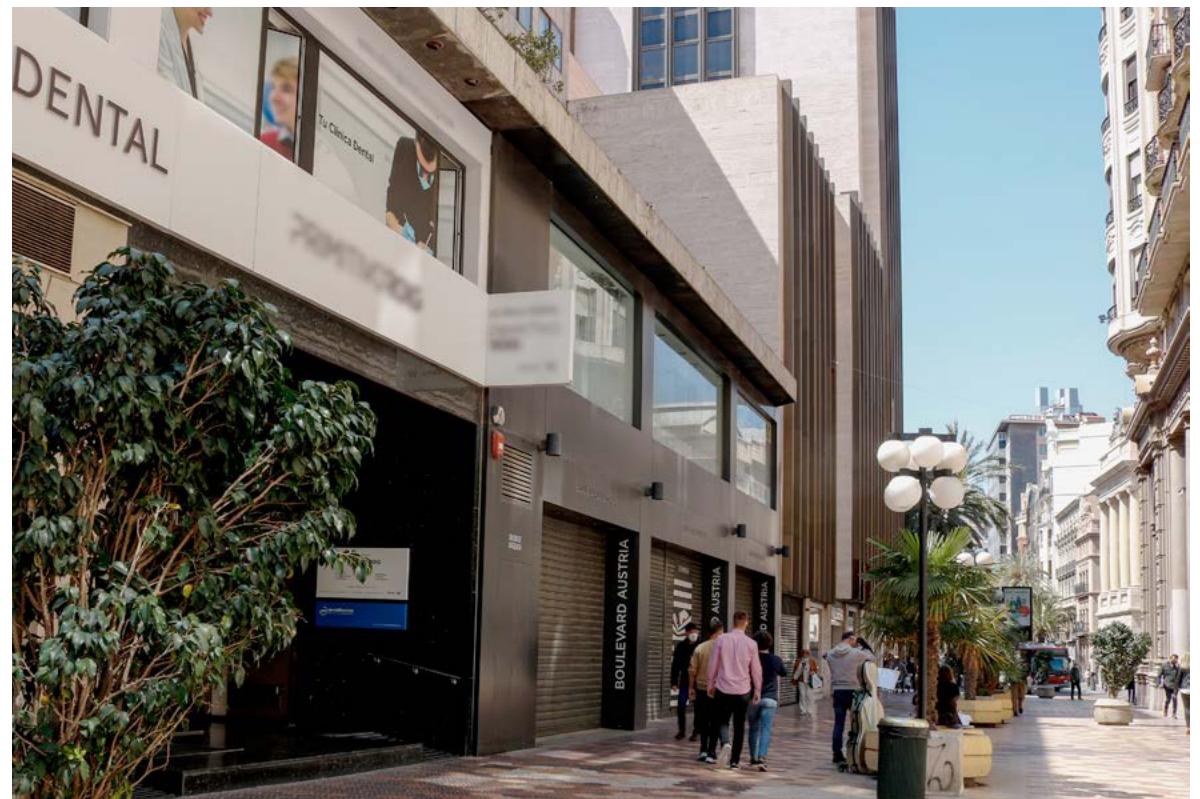
Enorme casalot que comunicava amb el carrer de Pascual i Genís, i des del qual es podia veure l'escenari del desaparegut teatre Apolo. D'allí va eixir, el 12 de novembre de 1894, el primer número del diari fundat per Blasco Ibáñez. Anteriorment, l'edifici havia sigut també seu del gremi de sastres per a convertir-se després en local de dubtosa reputació, denominat La Casa de las Peteneras.

Sede del diario «El Pueblo»

Enorme caserón que comunicaba con la calle Pascual y Genís, y desde el cual podía verse el escenario del desaparecido teatro Apolo. De allí salió, el 12 de noviembre de 1894, el primer número del diario fundado por Blasco Ibáñez. Anteriormente, el edificio había sido también sede del gremio de sastres, para convertirse después en local de dudosa reputación, denominado La Casa de las Peteneras.

Headquarters of the newspaper “El Pueblo”

Huge mansion that communicated with the street Pascual y Genís, and from which could be seen the scene of the disappeared Apolo theater. On November 12, 1894, the first issue of the newspaper founded by Blasco Ibáñez was published. Previously, the building had also been the headquarters of the guild of tailors, to later become a place of dubious reputation, called *La Casa de las Peteneras*.

Teatre Principal

Filippo Fontana · 1832

La façana neoclàssica d'este edifici és un dels elements distintius del carrer de les Barques. Impulsat per la seua afició a la música, i especialment per l'òpera, Blasco Ibáñez va freqüentar la sala ja en la joventut. Durant els homenatges que li va rendir la ciutat al maig de 1921, va impartir en este teatre una conferència sobre l'art novel·lístic.

Teatro Principal

Filippo Fontana · 1832

La fachada neoclásica de este edificio es uno de los elementos distintivos de la calle de las Barcas. Impulsado por su afición a la música, y en especial por la ópera, Blasco Ibáñez frecuentó la sala ya en su juventud. Durante los homenajes que le rindió la ciudad en mayo de 1921, impartió en este teatro una conferencia sobre el arte novelístico.

Principal Theater

Filippo Fontana · 1832

The neoclassical façade of this building is one of the most distinctive elements of *Calle de las Barcas*. Driven by his fondness for music and especially for opera, Blasco Ibáñez frequented the hall already in his youth. During the tributes that the city paid him in May 1921, he gave a lecture on novelistic art in this theater.

Entre tarongers · 1900

Palau del Marqués de Dos Aigües

Ignacio Vergara · Segle XV

El jove volia tornar de seguida, i va passar amb rapidesa entre el núvol de cotxers que li oferien els seus serveis davant el gran Palau de Dosaigües, tancat, silencios, dormit com els dos gegants que guarden la seu porta- da, desenvolupant sota la pluja d'or del sol la sumptuositat recarregada i graciosa de l'estil rococó.

Mirava els vells casalots de la plaça, un angle del Palau de Dosaigües, amb els seus taulers d'estucat jaspiat entre les motllures de fullatge de les balconades.

Entre naranjos · 1900

Palacio del Marqués de Dos Aguas

Ignacio Vergara · Siglo XV

El joven quería volver cuanto antes, y pasó con rapidez por entre la nube de cocheros que le ofrecían sus servicios frente al gran palacio de Dos Aguas, cerrado, silencioso, dormido como los dos gigantes que guardan su portada, desarrollando bajo la lluvia de oro del sol la suntuosidad recargada y graciosa del estilo rococó.

Miraba los viejos caserones de la plaza, un ángulo del palacio de Dos Aguas, con sus tableros de estucado jaspe entre las molduras de follaje de los balcones.

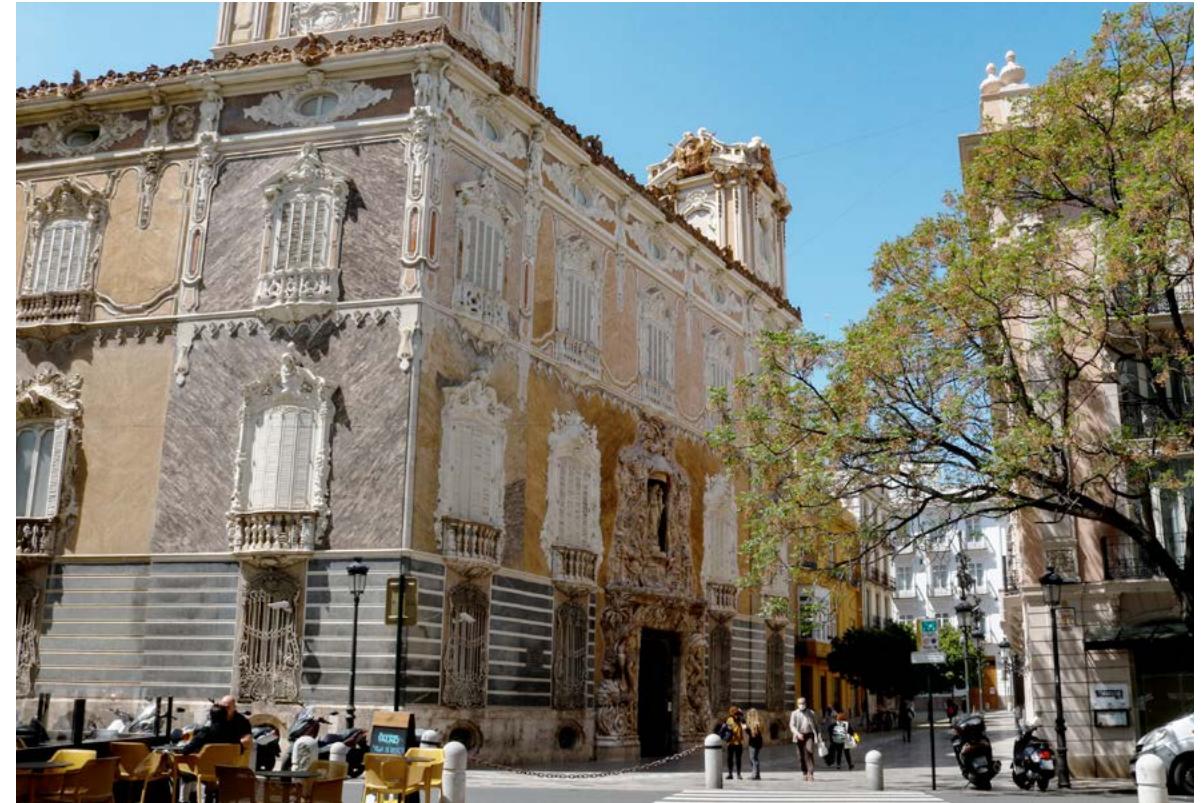
The Torrent · 1900

Palace of Marqués de Dos Aguas

Ignacio Vergara · 15th century

Anxious to get back as soon as possible, the young man walked hurriedly along, elbowing his way among the cab-drivers swarming in front of the great Palacio de Dos Aguas, closed, silent, slumbering, like the two giants that guarded its portals, displaying in the golden downpour of sunlight the overdecorated yet graceful sumptuousness of its façade.

Here was a curious corner of the Palacio de Dos Aguas, panels of jasper stucco with a leaf design on the mouldings!

«El dragó del Patriarca» · 1901

Col·legi del Patriarca

1586 - 1610

Tots els valencians hem tremolat de xiquets davant del monstre que hi ha a l'atri del Col·legi del Patriarca, l'església fundada pel beat Joan de Ribera. És un cocodril ple de palla, amb les potes curtes i rugoses apegades al mur i amb la boca, enorme, entreoberta, amb una expressió d'horror repugnant que fa retrocedir els menuts i amagar-se a les faldes de les mares.

«El dragón del Patriarca» · 1901

Colegio del Patriarca

1586 - 1610

Todos los valencianos hemos temblado de niños ante el monstruo enclavado en el atrio del Colegio del Patriarca, la iglesia fundada por el beato Juan de Ribera. Es un cocodrilo relleno de paja, con las cortas y rugosas patas pegadas al muro y entreabierta la enorme boca, con una expresión de repugnante horror que hace retroceder a los pequeños, hundiéndose en las faldas de sus madres.

“The Patriarca’s Dragon” · 1901

College of the “Patriarca”

1586 - 1610

All Valencians have trembled as children before the monster nestled in the atrium of the Colegio del Patriarca, the church founded by Blessed Juan de Ribera. It is a crocodile stuffed with straw, with the short and rough legs stuck to the wall and the gaping mouth, with an expression of disgusting horror that makes the little ones recoil, sinking into their mothers’ skirts.

Entre tarongers · 1900

Monument a Jaume I

Agapito i Venancio Vallmitjana · 1891

Capbaix, aterrit per la imatge d'aquella escena després de la seu fugida, Rafael no sabia per on anaven. El va sorprendre de sobte un perfum de flor. Travessaven un jardí, i en alçar el cap va veure brillant al sol l'arrogant figura del conqueridor de València sobre el seu nerviüt cavall de guerra.

Entre naranjos · 1900

Monumento a Jaume I

Agapito i Venancio Vallmitjana · 1891

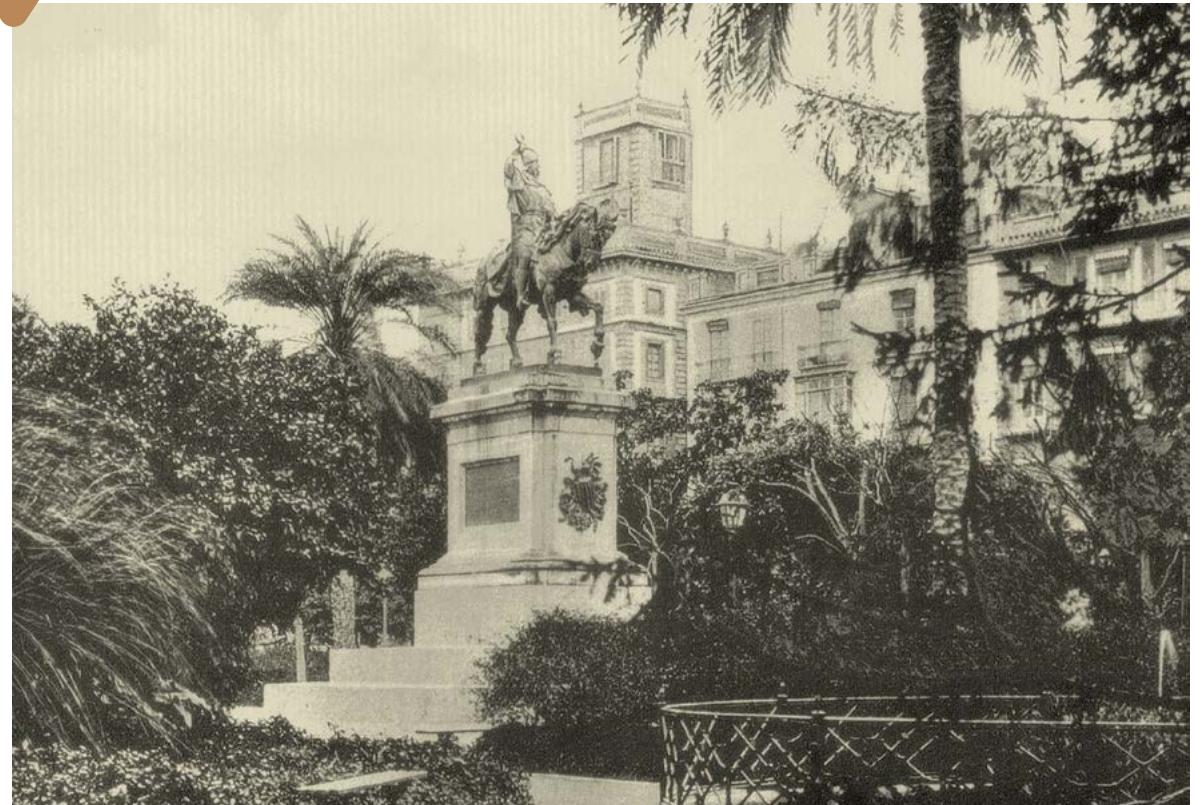
Cabizbajo, aterrado por la imagen de aquella escena después de su huida, Rafael no sabía por dónde marchaban. Le sorprendió de pronto un perfume de flores. Atravesaban un jardín, y al levantar la cabeza vio brillando al sol la arrogante figura del conquistador de Valencia sobre su nervudo caballo de guerra.

The Torrent · 1900

Monument to Jaume I

Agapito & Venancio Vallmitjana · 1891

With bowed head, crushed by the realization of the scene that had followed his flight, Rafael did not notice where they were going. But soon he became conscious of the perfume of flowers. They were crossing a garden; and as he looked up he saw the figure of Valencia's conqueror on his sinewy charger glistening in the sun.

Flor de maig · 1895

Fàbrica de Tabacs

S. XVIII · Abans: Duana · Hui: Palau de Justícia

En arribar Pascual a la Glorieta es va aturar davant el Palau de la Duana.

Eren les sis. El sol donava un aspecte ataronjat a la cresteria de l'enorme casalici i suavitzava l'ombra verd-negra que les pluges depositaven als respiralls de les golfes. L'estàtua de Carles III, al capdamunt de l'edifici, estava embolcallada per un ambient blau i diàfan, i pels balcons enreixats s'escapava una remor de rusc laboriós, crits, cançons ofegades i el soroll metàl·lic de les estisores, agafades i deixades a cada instant.

Flor de mayo · 1895

Fábrica de Tabacos

S. XVIII · Antes: Aduana · Hoy: Palacio de Justicia

Al llegar Pascual a la Glorieta se detuvo frente al palacio de la Aduana.

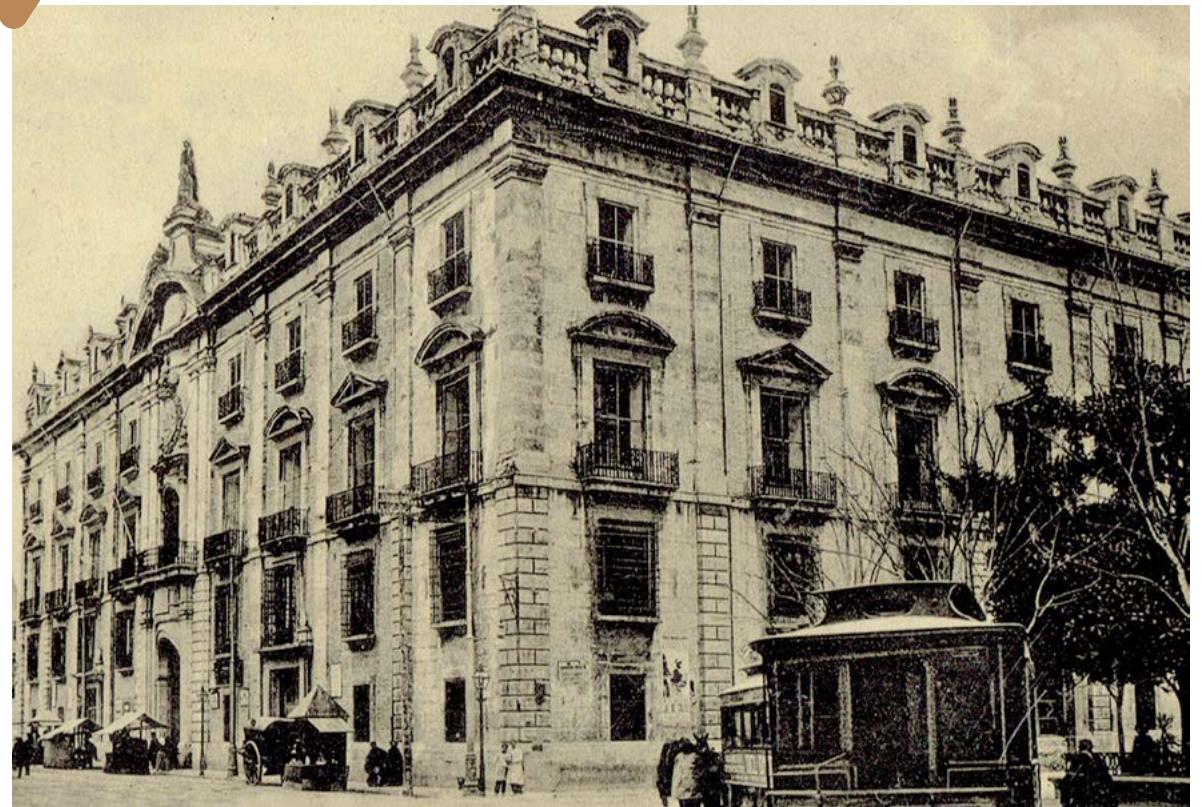
Eran las seis. El sol daba un tinte anaranjado a la crestería del enorme caserón, suavizando la sombra verdinegra que las lluvias depositaban en los respiraderos de sus buhardillas. La estatua de Carlos III, en lo más alto del edificio, se bañaba en un ambiente azul y diáfano, y por los balcones enrejados se escapaba un rumor de colmena laboriosa, gritos, canciones abogadas y el ruido metálico de las tijeras, cogidas y abandonadas a cada instante.

The Mayflower · 1895

Tobacco factory

18th cent · Before: Customs · Today: Courthouse

On reaching the Glorieta, he stopped in front of the Old Customs House. It was six o'clock. The sun was tinting the enormous front of the building an orange gold, softening the colors of the greenish black smudge that the rain had left on the mansard windows. The statue of Charles III seemed to be melting into the mellow bluish transparency of the light-filled atmosphere. Through the gratings drifted the hum of a busy hive, voices calling, songs coming from a distance, the metallic click of scissors as the workers picked them up or let them fall.

Monument a Salvador Giner

Vicente Navarro · 1919

El projecte d'esta escultura sedent, en marbre, es va gestar durant l'homenatge al compositor en 1910. No obstant això, es va encarregar la seu realització a l'agost de 1919. Blasco Ibáñez va assistir a la seua inauguració als jardins de la Glorieta, on va expressar la seua admiració pel mestre. Anys després, el monument va itinerar fins a l'Albereda, la plaça de l'Arquebisbe i la Gran Via de Ferran el Catòlic.

Monumento a Salvador Giner

Vicente Navarro · 1919

El proyecto de esta escultura sedente, en mármol, se gestó durante el homenaje al compositor en 1910. Sin embargo, se encargó su realización en agosto de 1919. Blasco Ibáñez asistió a su inauguración en los jardines de la Glorieta, expresando su admiración por el maestro. Años después, el monumento itineró hasta la Alameda, la plaza del Arzobispo y la Gran Vía Fernando el Católico.

Monument to Salvador Giner

Vicente Navarro · 1919

The design of this sculpture, in marble, was conceived during the homage to the composer in 1910. However, it was commissioned in August 1919. Blasco Ibáñez attended his inauguration in the gardens of the Glorieta, expressing his admiration for the master. Years later, the monument traveled to the Alameda, the Archbishop's Square and the Gran Vía Fernando el Católico.

Romeu el Guerriller · 1888

Palau de Cervelló

Segle XVIII

Luis va entrar de sobte en un vast espai envoltat de grans edificis. Fixant l'atenció va conéixer que estava en la plaça de Santo Domingo. A un costat es veia el palau dels comtes de Cervellón, en el qual residia el general Suchet. En el fons del seu pati lluïa ja un gran fanal, i baix d'ell es distingien alguns grups de soldats. Al costat de la porta es veien uns pocs cavalls ensellats. El jove va mirar als balcons del palau que reflectien les llums de les habitacions interiors.

Romeu el Guerrillero · 1888

Palacio de Cervelló

Siglo XVIII

Luis entró de pronto en un vasto espacio rodeado de grandes edificios. Fijando la atención conoció que estaba en la plaza de Santo Domingo. A un lado se veía el palacio de los condes de Cervellón, en el que residía el general Suchet. En el fondo de su patio lucía ya un gran farol, y bajo de él se distinguían algunos grupos de soldados. Junto a la puerta se veían unos pocos caballos ensillados. El joven miró a los balcones del palacio que reflejaban las luces de las habitaciones interiores.

Romeu el Guerrillero · 1888

Cervelló Palace

18th century

Luis suddenly entered a vast space surrounded by large buildings. He noticed that he was in the Plaza de Santo Domingo. On one side was the palace of the Counts of Cervellón, where General Suchet resided. At the bottom of its courtyard there was already a large lantern, and below it were some groups of soldiers. A few saddled horses could be seen by the door. The young man looked at the palace balconies that reflected the lights of the interior rooms.

Mare Nostrum · 1918

Església de S. Joan de l'Hospital

Segle XIII

El notari, que en la seua joventut havia llegit a Walter Scott, experimentava la dolça impressió del qual torna al seu país d'origen en veure les parets que envolten el temple, velles i amb merlets.

Aquesta església l'havien alçada els cavallers de Sant Joan, que, units als del Temple, van ajudar al rei don Jaume en la conquesta de València.

En la seua nau única quedava molt poc d'aquest exterior romàntic. El gust barroc del segle XVII havia ocultat la volta ogival sota una altra de mig punt, cobrint a més les parets amb un arrebossat d'algeps.

Mare Nostrum · 1918

Iglesia de san Juan del Hospital

Siglo XIII

El notario, que en su juventud había leído a Walter Scott, experimentaba la dulce impresión del que vuelve a su país de origen al ver las paredes que rodean el templo, viejas y con almenas.

Esta iglesia la habían levantado los caballeros de San Juan, que, unidos a los del Temple, ayudaron al rey don Jaime en la conquista de Valencia.

En su nave única quedaba muy poco de este exterior romántico. El gusto barroco del siglo XVII había ocultado la bóveda ojival bajo otra de medio punto, cubriendo además las paredes con un revoque de yeso.

Mare Nostrum · 1918

San Juan del Hospital Church

13th century

The notary, who had read Walter Scott in his youth, used to gaze on the old and turreted walls surrounding the church, and feel something of the bard's thrills about his own, his native land.

This church had been erected by the Knights of Saint John, who, united with the Templars, had aided King James in the conquest of Valencia.

In its only nave was now left very little of this romantic exterior. The baroque taste of the seventeenth century had hidden the Gothic arch under another semicircular one, besides covering the walls with a coat of whitewash.

La barraca · 1898

Tribunal de les Aigües

Des de l'any 960

Era dijous i el Tribunal de les Aigües havia de reunir-se a la Porta dels Apòstols de la catedral de València segons una tradició de cinc segles.

L'algutzir del tribunal col·locava a l'ombra de la porta gòtica les peces d'un sofà vell de domàs, i en acabant estenia un enreixat de poca alçada per a tancar l'espai de la vorera que havia de fer-se servir com a sala d'audiència.

La Porta dels Apòstols, vella, rogenca, corcada pels segles, es-campant a la llum del sol les seues belleses roserades, formava un fons digne per al venerable tribunal.

La barraca · 1898

Tribunal de las Aguas

Desde el año 960

Era jueves, y, según una costumbre que databa de siglos, el Tribunal de las Aguas iba a reunirse en la puerta de los Apóstoles de la catedral de Valencia.

El alguacil del tribunal colocaba a la sombra de la Portada ojival las piezas de un sofá de viejo damasco, y tendía después una verja baja, cerrando el espacio de acera que había de servir de sala de audiencia.

La puerta de los Apóstoles, vieja, rojiza, carcomida por los siglos, extendiendo sus roídas bellezas a la luz del sol, formaba un fondo digno del antiguo tribunal: era como un dosel de piedra fabricado para cobijar una institución de cinco siglos.

The cabin · 1898

Tribunal of the Waters

Since 960

It was Thursday, and according to a custom which dated back for five centuries, the Tribunal of the Waters was going to meet at the doorway of the Cathedral named after the Apostles.

The bailiff of the tribunal placed a long sofa of old damask which was on its last legs within the shadow of the Gothic portal, and then set up a low railing, thereby closing in the square of sidewalk which had to serve the purpose of an audience-chamber.

The portal of the Apostles, old, reddish, corroded by the centuries, extending its gnawed beauty to the light of the sun, formed a background worthy of an ancient tribunal; it was like a canopy of stone devised to protect an institution five centuries old.

Conservatori de Música

1882

En 1882, el primer conservatori de València, nascut de la iniciativa de la Societat Econòmica d'Amics del País, va traslladar la seu a un edifici propietat del fabricant de pianos Pedro Gómez Peralta. En la seua extraordinària sala d'actes, en un festeig organitzat per l'Ateneu Científic i Literari, Blasco Ibáñez va referir les excel·lències de la nació estatunidenca.

Conservatorio de Música

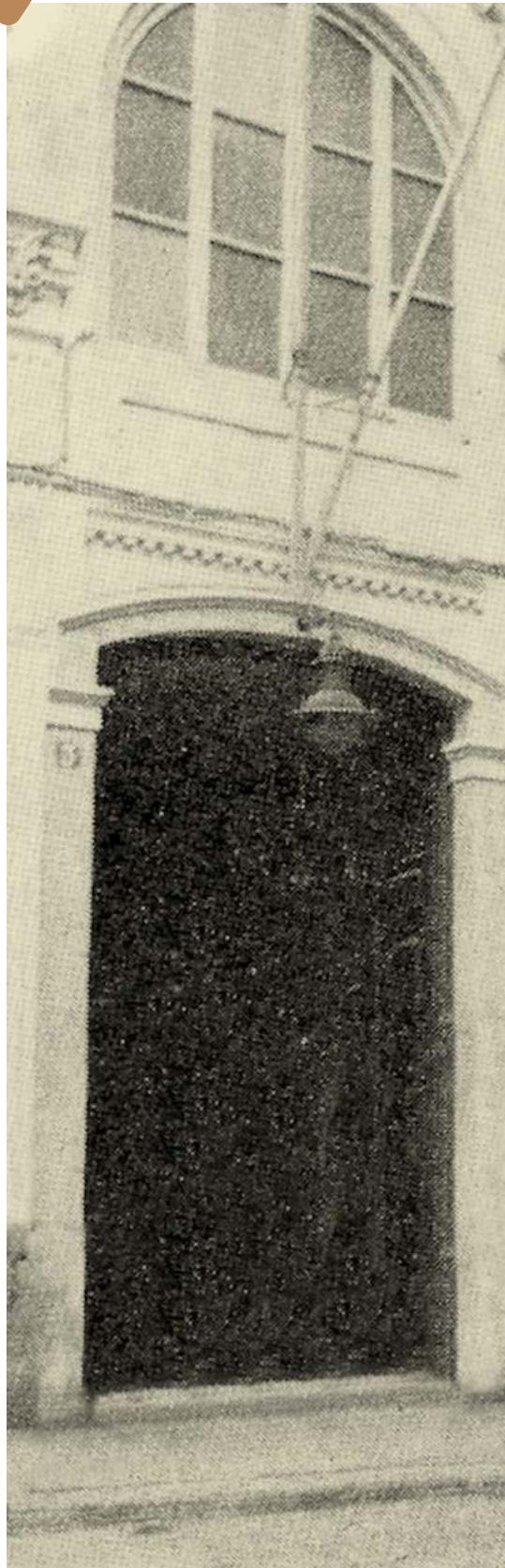
1882

En 1882, el primer conservatorio de Valencia, nacido de la iniciativa de la Sociedad Económica de Amigos del País, trasladó su sede a un edificio propiedad del fabricante de pianos Pedro Gómez Peralta. En su extraordinario Salón de Actos, en un festejo organizado por el Ateneo Científico y Literario, Blasco Ibáñez refirió las excelencias de la nación estadounidense.

Conservatory of music

1882

In 1882, the first conservatory in Valencia, born from the initiative of the Economic Society of Friends of the Country, moved its headquarters to a building owned by the piano maker Pedro Gómez Peralta. In his extraordinary Assembly Hall, in a celebration organized by the Scientific and Literary Athenaeum, Blasco Ibáñez referred to the excellence of the American nation.

La barraca · 1898

Torres de Serrans

Pere Balaguer · 1392 - 1398

El pobre Batiste va arribar als raval de la Ciutat i va travessar el pont de Serrans.

En un extrem del pont, sobre una planícia entre dos jardins, davant de les torres octogonals que mostraven sobre l'arbreda les seues arcades ogivals, les seues barbacanes i la corona de merlets, es va deturar Batiste i es va passar les mans pel rostre.

A l'ombra dels alts plataners funcionaven les perruquerries de la gent llauradora, els barbers de «cara al sol».

La barraca · 1898

Torres de Serranos

Pere Balaguer · 1392 - 1398

El pobre Batiste llegó a los arrabales de la ciudad y pasó el puente de Serranos.

Al extremo del puente, en una planicie entre dos jardines, frente a las ochavadas torres que asomaban sobre la arboleda sus arcadas ojivales, sus barbacanas y la corona de sus almenas, se detuvo Batiste, pasándose las manos por el rostro.

A la sombra de los altos plátanos funcionaban las peluquerías de la gente huertana, los barberos de cara al sol.

The cabin · 1898

Serranos Towers

Pere Balaguer · 1392 - 1398

Poor Batiste reached the outskirts of the city and passed over the bridge of Serranos.

At the end of the bridge, on the esplanade between the two gardens in front of the octagonal towers whose Gothic arcades, projecting barbicans and noble crown of battlements rose above the grove, Batiste stopped and passed his hands over his face.

In the shade of the high plane-trees, the barber-shops of the district, the open-air barbers as they were called, plied their trade.

Arròs i tartana · 1894

Alberedes de Serrans

Cristóbal Sales i Francisco Ferrer · 1837

Arribaren al passeig: una ampla faixa de jardí en la vora del riu exuberant de vegetació, però tan ombrívola, que justificava el seu títol vulgar de «passeig dels desesperats». La concurrencia era la de sempre. Algunes mares del veïnat, amb el seu tropell d'infants sorollosos, i grups de capellans i aficionats a la classe sacerdotal, que feien destacar sobre el verd la taca negra dels seus vestits.

Arroz y tartana · 1894

Alameditas de Serranos

Cristóbal Sales y Francisco Ferrer · 1837

Llegaron al paseo: una ancha faja de jardín en la orilla del río, exuberante de vegetación, pero tan sombría, que justificaba su título vulgar de «paseo de los desesperados». La concurrencia era la de siempre. Algunas madres de la vecindad, con su tropel de muñecos voceadores, y grupos de curas y aficionados a la clase sacerdotal, destacando sobre el verde la mancha negra de sus trajes.

The Three Roses · 1894

Alameditas de Serranos

Cristóbal Sales and Francisco Ferrer · 1837

They reached the Mall, a broad strip of garden along the bank of the river, exuberant with vegetation but so gloomy that it justified its nickname of "suicide walk". The crowd was the same as usual: mothers from the poor district with their swarms of shouting youngsters; and groups of priests and satellites of the priestly orders.

Arròs i tartana · 1894

Passeig de l'Albereda

Segle XVII

Els caruatges, alineats en interminables rosaris, feien voltes i més voltes com catúfols de sénia pel carrer central. Les torres dels guardes dreçaven les seues caputxes de teules envernissades per damunt dels arbres, i als dos extrems del passeig, empetitides per la distància, es destacaven sobre les seues figures mitològiques lleugeres de roba.

Arroz y tartana · 1894

Paseo de la Alameda

Siglo XVII

Por el arroyo central daban vueltas y más vueltas, como arcaduces de noria, los carroajes alineados en interminable rosario. Las torres de los guardas erguían sus caperuzas de barnizadas tejas por encima de los árboles, y a los dos extremos del paseo, empequeñecidas por la distancia, se destacaban sobre el verde fondo las monumentales fuentes con sus figuras mitológicas ligeras de ropa.

The Three Roses · 1894

Paseo de la Alameda

17th century

The carriages, lined up in endless rosary, went round and round by the central stream as arcaduces of wheel. The guard towers lifted their varnished tiles roof above the trees, and at the two ends of the Paseo dwarfed by the distance, one could make out against the green background, monumental fountains with lightly clad mythological figures.

Palau de l'Exposició

Francisco Mora Berenguer · 1908

Construït en poc més de dos mesos, fou un dels pocs edificis i pavellons que van sobreviure a l'Exposició Regional de 1909 i la Nacional de 1910. En este palau d'estil modernista, amb influències neogòtiques, Blasco Ibáñez es va dirigir per primera vegada a les multituds que el van aclamar a la seua arribada a València, el 15 de maig de 1921.

Palacio de la Exposición

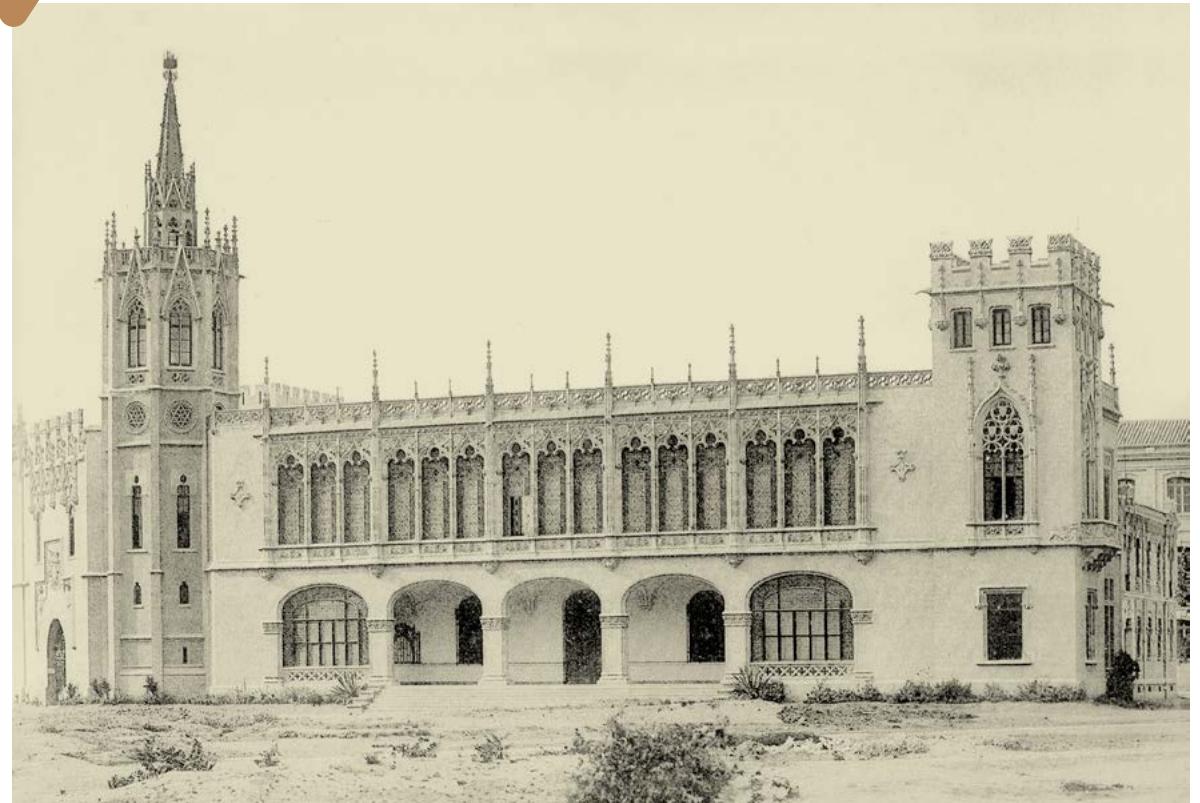
Francisco Mora Berenguer · 1908

Construido en poco más de dos meses, fue uno de los pocos edificios y pabellones que sobrevivieron a la Exposición Regional de 1909 y la Nacional de 1910. En este palacio de estilo modernista, con influencias neogóticas, Blasco Ibáñez se dirigió por primera vez a las multitudes que le aclamaron a su llegada a Valencia, el 15 de mayo de 1921.

Exhibition Palace

Francisco Mora Berenguer · 1908

Built in just over two months, it was one of the few buildings and pavilions that survived the Regional Exhibition of 1909 and the National Exhibition of 1910. In this modernist-style palace, with neo-Gothic influences, Blasco Ibáñez went for the first time to the crowds that cheered him upon his arrival in Valencia on May 15, 1921.

Monument

A Blasco Ibáñez

Leonardo Borrás i Emilio Rieta · 1980

A partir de la donació de Leonardo Borràs a l'Ajuntament de València d'una efígie de l'escriptor, modelada en ciment, per a ser fosa en bronze, Emilio Rieta va realitzar en pedra calcària un pedestal-monòlit al qual es va acoblar una mènsula amb l'escut de la ciutat, sobre la qual descansa l'efígie en relleu.

Monumento

A Blasco Ibáñez

Leonardo Borrás y Emilio Rieta · 1980

A partir de la donación de Leonardo Borràs al Ajuntamiento de una efígie del escritor, modelada en cemento, para ser fundida en bronce, Emilio Rieta realizó en piedra caliza un pedestal-monolito al que se acopló una ménsula con el escudo de la ciudad, sobre la que descansa la efígie en relieve.

Monument

To Blasco Ibáñez

Leonardo Borrás & Emilio Rieta · 1980

From the donation of Leonardo Borràs to the Ajuntament de València of an effigy of the writer, modeled in cement, to be cast in bronze, Emilio Rieta made in limestone a pedestal-monolith to which was coupled a bracket with the coat of arms of the city, on which rests the relief effigy.

Editorial «Prometeo»

En 1914, van començar a publicar-se els primers títols amb el segell de Prometeo. Famosa per difondre l'obra dels grans clàssics i els escriptors més destacats de l'època, nacionals i estrangers, l'editorial era una societat de la qual formaven part Francisco Sempere, Fernando Llorca i Blasco Ibáñez, com a director literari. Va tindre la seu en un edifici alçat sobre uns solars adquirits en 1910.

Editorial «Prometeo»

En 1914, empezaron a publicarse los primeros títulos con el sello de Prometeo. Famosa por difundir la obra de los grandes clásicos y los escritores más destacados de la época, nacionales y extranjeros, la editorial era una Sociedad de la que formaban parte Francisco Sempere, Fernando Llorca y Blasco Ibáñez, como director literario. Tuvo su sede en un edificio, levantado sobre unos solares adquiridos en 1910.

Editorial “Prometeo”

In 1914, the first titles with the “Prometeo” stamp began to be published. Famous for disseminating the work of the great classics and the most prominent writers of the time, national and foreign, the publishing house was a Society that included Francisco Sempere, Fernando Llorca and Blasco Ibáñez, as literary director. It had its headquarters in a building built on lots acquired in 1910.

Escultura

Cenotafi Blasco Ibáñez

Mariano Benlliure · 1935

Acabada en sols dos mesos, esta peça de llautó daurat anava a formar part del conjunt funerari projectat per Javier Goerlich. Per això, en la part superior està esculpida la imatge jacent del novel·lista, per a ser contemplada des de la tribuna del mausoleu. Amb una dimensió simbòlica, en les cares laterals figuren díhuit figures en baix relleu al·lusives a obres de Blasco Ibáñez. Així mateix, la peça conté elements al·legòrics com les arts i les lletres (cara frontal), o referències al mite de Prometeu (cara posterior).

Escultura

Cenotafio Blasco Ibáñez

Mariano Benlliure · 1935

Terminada en apenas dos meses, esta pieza de latón dorado iba a formar parte del conjunto funerario proyectado por Javier Goerlich. Por eso, en su parte superior está esculpida la imagen yacente del novelista, para ser contemplada desde la tribuna del mausoleo. Con una dimensión simbólica, en sus caras laterales figuran dieciocho figuras en bajorrelieve alusivas a obras de Blasco Ibáñez. Asimismo, la pieza contiene elementos alegóricos como las Artes y las Letras (cara frontal), o referencias al mito de Prometeo (cara posterior).

Sculpture

Cenotaph of Blasco Ibáñez

Mariano Benlliure · 1935

Completed in just two months, this piece of gold brass was to be part of the funeral set designed by Javier Goerlich. Therefore, in its upper part is carved the image of the lying novelist, to be contemplated from the tribune of the mausoleum. With a symbolic dimension, its side faces include eighteen bas-relief figures alluding to works by Blasco Ibáñez. The piece also contains allegorical elements such as the Arts and Letters (front face), or references to the myth of Prometheus (back face).

Gran restaurant Miramar

Finals segle XIX

Establiment gestionat per Juan Clemente, la magnífica ubicació del qual, entre el port i la platja de Llevant, enfront de l'antic varador, el va convertir en lloc privilegiat per a la celebració de banquets. Allí van oferir els vocals de la Junta d'Obres del Port, el 16 de juny de 1921, un dinar a Blasco Ibáñez, durant el qual l'homenatjat va relatar les impressions del seu viatge als Estats Units.

Gran restaurant Miramar

Finales siglo XIX

Establecimiento gestionado por Juan Clemente, cuya magnífica ubicación, entre el puerto y la playa de Levante, frente al antiguo Varadero, lo convirtieron en lugar privilegiado para la celebración de banquetes. Allí le ofrecieron los vocales de la Junta de Obras del Puerto, el 16 de junio de 1921, una comida a Blasco Ibáñez, durante la cual el homenaje relató las impresiones de su viaje a los Estados Unidos.

Gran restaurant Miramar

Late 19th century

Establishment managed by Juan Clemente, whose magnificent location between the port and Levante beach, in front of the old Varadero, made it a privileged place for holding banquets. There, on May 16, 1921, the members of the Port Works Board offered a meal to Blasco Ibáñez, during which the honoree recounted the impressions of his trip to the United States.

Grup escolar «Mare Nostrum»

Al costat de la séquia de Gas, va projectar l'Ajuntament de València la construcció d'un centre educatiu, que portaria el nom d'una de les novel·les de Blasco Ibáñez. Entre multituds, l'escriptor va acudir a l'acte de col·locació de la primera pedra de l'edifici previst. No obstant això, a pesar de l'obstinació municipal i els canvis realitzats en el projecte original, el grup escolar es va construir després de la Guerra Civil.

Grupo escolar «Mare Nostrum»

Junto a la Acequia de Gas, proyectó el Ayuntamiento de Valencia la construcción de un centro educativo, que llevaría el nombre de una de las novelas de Blasco Ibáñez. Entre multitudes, el escritor acudió al acto de colocación de la primera piedra del edificio previsto. Sin embargo, pese al empeño municipal y los cambios realizados en el proyecto original, el grupo escolar se construyó después de la Guerra Civil.

«Mare Nostrum» School

Next to the Acequia de Gas, the Valencia City Council planned the construction of an educational center, which would bear the name of one of the novels by Blasco Ibáñez. Among crowds, the writer attended the act of laying the foundation stone of the planned building. However, despite municipal efforts and changes made to the original project, the school group was built after the Civil War.

Carrer de la Barraca

En 1932, va ser rebatejat el carrer dedicat al polític de la Restauració Trinitario Ruiz Capdepón, amb el nom d'una de les novel·les més famoses de Blasco Ibáñez. Precisament allí, sobre la barraca d'Andrés Gavarda, el Pràctic, es va instal·lar una tribuna on l'escriptor va pronunciar el discurs en què va expressar el desig que les seues restes mortals reposaren al costat del Mediterrani.

Calle de la Barraca

En 1932, fue rebautizada la calle dedicada al político de la Restauración Trinitario Ruiz Capdepón, con el nombre de una de las novelas más afamadas de Blasco Ibáñez. Precisamente allí, sobre la barraca de Andrés Gabarda, el Pràctic, se instaló una tribuna donde el escritor pronunció el discurso donde expresó el deseo de que sus restos mortales reposaran junto al Mediterráneo.

“La Barraca” Street

In 1932, the street dedicated to the Restoration politician Trinitario Ruiz Capdepón was renamed after one of Blasco Ibáñez's most famous novels. Precisely there, on the *barraca* of Andrés Gabarda, the *Pràctic*, a platform was installed where the writer gave the speech where he expressed the desire that his mortal remains rest next to the Mediterranean.

Flor de maig · 1895

Casa dels Bous

Finals del segle XIX

La platja estava tranquil·la. «La Casa dels Bous», on remugaven als seus estables els enormes animals que servien per arrosseggar les barques, alçava la seu massa quadrada, amb una teulada rogenca i quadrants blaus a les parets, per damunt de les fileres de barques allà varades. A la vora de la mar, les barques formaven una mena de ciutat nòmada, amb carrers i cruïlles.

Flor de mayo · 1895

Casa dels Bous

Finales del siglo XIX

La playa estaba en reposo. La Casa dels Bous, donde rumiaban en sus establos los enormes bueyes para el arrastre de las barcas, alzaba su cuadrada mole, con tejado rojizo y azules cuadrantes en sus paredes, sobre las filas de barcas puestas en seco. Estas formaban en la orilla a modo de una ciudad nómada con calles y encrucijadas.

The Mayflower · 1895

Casa dels Bous

Late 19th century

Nothing was going on along the beach itself. The “casa del bous”, where the launching oxen were idly chewing their cud, rose with its red roof and its blue trimmings, over long lines of boats drawn up on shore to make a sort of nomad city with streets and cross roads.

Arquitectura

Casa Museu Blasco Ibáñez

1902 / 1997

Situada en el mateix lloc on l'escriptor havia edificat, en 1902, el seu xalet a la recerca de la proximitat del seu estimat Mare Nostrum, la nova construcció de tres plantes intenta emmotllar-se, en els punts fonamentals, a l'aspecte exterior de l'edifici original, en què sobreeixia la seua magnífica terrassa-galeria amb cariatides i pilars jònics, així com una extraordinària taula de marbre de Carrara.

Arquitectura

Casa Museo Blasco Ibáñez

1902 / 1997

Situada en el mismo lugar donde el escritor había edificado, en 1902, su chalé en busca de la proximidad de su amado Mare Nostrum, la nueva construcción de tres plantas intenta amoldarse, en lo fundamental, al aspecto exterior del edificio original, en que sobresalía su magnífica terraza-galería con cariatides y pilares jónicos, así como una extraordinaria mesa de mármol de Carrara.

Architecture

House Museum Blasco Ibáñez

1902 / 1997

Located in the same place where the writer had built in 1902, his chalet in search of the proximity of his beloved Mare Nostrum, the new three-storey construction tries to conform, in the main, to the exterior aspect of the original building, in which stood out its magnificent terrace-gallery with caryatids and Ionic pillars, as well as an extraordinary Carrara marble table.

Arxius fotogràfics · Archivos fotográficos · Photography files

Casa Museu Blasco Ibáñez · Ajuntament de València · Memoria Gráfica Valenciana. Levante EMV · Col·lecció Juan Salvador · «La Valencia vivida». M. A. Arazo
«La Valencia desaparecida». A. Martínez, A. Giménez · Blog jdiezarnal.com · Alberto Sales

